

רע"פ 6957/20 - עלי ספורי נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

רע"פ 6957/20

לפני: כבוד השופט י' אלרון

המבקש: עלי ספורי

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד בעפ"ג 67598-12-19 מיום 14.9.2020 שניתן על ידי השופטת ד' מרשק-מרום, השופטת העמיתה ז' בוסתן והשופטת ר' שמולביץ

בשם המבקש: עו"ד דרוישנאשף

החלטה

1. לפניי בקשה למתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (השופטת ד'מרשק-מרום, השופטת העמיתה ז' בוסתן והשופטת ר' שמולביץ) בעפ"ג 67598-12-19, מיום 14.9.2020, בגדרו נדחה ערעור המבקש על גזר דינו של בית משפט השלום בראשון לציון (השופטת ש' דקל נווה) בת"פ 60491-09-17, מיום 13.11.2019.

2. על פי המתואר בכתב האישום המתוקן, המבקש גנב ארבעה רכבים מחברות השכרת רכב בארבע הזדמנויות שונות במהלך שנת 2017.

בכל אחד מהמקרים, שכר המבקש כלי רכב מחברת השכרה, הסיעו לשטחי הרשות הפלסטינית, והתקין בו מכשיר איתור המבוסס על מערכת מיקום גלובאלית (GPS), על מנת שיוכל להתחקות אחר מיקומו גם לאחר השבתו לחברה.

זמן מה לאחר שהרכב הושב לחברת ההשכרה והושכר על ידי אדם אחר, גנב המבקש, ביחד עם אדם נוסף, את כלי הרכב לאחר שהתחקה אחר מיקומו באמצעות מערכת-GPS שהתקין, והעבירולשטחי הרשות הפלסטינית.

3. ביום 20.3.2019, הרשיע בית משפט השלום את המבקש, על פי הודאתו, בארבע עבירות של גניבת רכב לפי סעיף 413ב לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין).

בגזר דינו מיום 13.11.2019, עמד בית משפט השלום על חומרת העבירות שבהן הורשע המבקש, ועל הפגיעה לה גרם בקניין של חברות השכרת הרכב ובתחושת הביטחון של הציבור כתוצאה מביצוע העבירות. בכלל זה, הודגש כי אופן ביצוע העבירות מלמד על תכנון שקדם לביצוע העבירות; כי למבקש חלק דומיננטי בביצוע העבירות; וכי כלי הרכב שנגנבו לא הושבו לבעליהם.

לאחר שבחן את מדיניות ענישה הנוהגת, קבע בית משפט השלום כי מתחם העונש ההולם לכלל העבירות נע בין 18 ל-36 חודשי מאסר בפועל וענישה נלווית.

בבואו לגזור את העונש בתוך המתחם שקל בית המשפט לחומרא את התרשמות שירות המבחן כי המבקש מתקשה ליטול אחריות על מעשיו, וכי קיימים גורמי סיכון לביצוע עבירות נוספות על ידו בעתיד.

מנגד, נשקלו לקולא העובדה כי המבקש הודה במיוחס לו ובכך חסך זמן שיפוטי רב; וכן נסיבותיו האישיות, ובכללן גילו הצעיר של המבקש שאך זה עתה פתח עסק, והיעדרו של עבר פלילי לחובתו.

לאור מכלול שיקולים אלו, גזר בית משפט השלום על המבקש עונשים של 20 חודשי מאסר בפועל; 6 חודשי מאסר על תנאי לבל יעבור בתוך שלוש שנים עבירת רכוש מסוג פשע או ניסיון לעבור עבירה כאמור למשך 3 שנים; קנס בגובה 5,000 ש"ח או 15 ימי מאסר תמורתו; ופיצוי על סך 500 ש"ח לכל אחד מהמתלוננים ששכרו את הרכבים.

4. ערעור המבקש על גזר הדין נדחה בפסק דינו של בית המשפט המחוזי מיום 14.9.2020.

נקבע, כי "לא נפלה כל שגגה" בגזר דינו של בית משפט השלום, שכן הלכה למעשה, בית משפט השלום הקל עם המבקש תוך מתן "משקל רב" לנסיבותיו האישיות. זאת, בין היתר, בשים לב לחומרה היתרה הטמונה בביצוע העבירות נוכח ממדי התכנון שקדמו לגניבת הרכבים, הדומיננטיות של המבקש בביצוען, הנזק הכלכלי שנגרם, והמניע מאחורי העבירות - בצע כסף.

5. מכאן הבקשה שלפניי.

בבקשה טוען המבקש כי שגה בית המשפט המחוזי עת נמנע מלהורות לשירות המבחן לערוך תסקיר משלים בעניינו בטרם דן בערעור; וכי טענה זו מעוררת סוגיה משפטית החורגת מעניינו הפרטי, באשר לשאלה אם קיימת חובה על בית משפט הדן בערעור על גזר דין להפנות את המערער לקבלת תסקיר בטרם יכריע בערעור. זאת, לטענת המבקש, בדומה לנוהג החל בבית משפט זה, ביושבו כערכאת ערעור על גזר דין שניתן בבתי המשפט המחוזיים.

6. דין הבקשה להידחות.

כידוע, רשות ערעור ב"גלגול שלישי" תינתן במקרים חריגים בלבד שבהם מתעוררת סוגיה משפטית עקרונית החורגת מעניינם של הצדדים, או במקרים שבהם קיים חשש כי נגרם למבקש עיוות דין מהותי או אי צדק קיצוני (רע"פ 3565/20 לביא נ' מדינת ישראל (14.6.2020)).

יתרה מזאת, בקשת רשות ערעור אשר נסבה על גזר הדין לא לתקבל ככלל, אלא במקרים שבהם ניכרת סטייה משמעותית מרמת הענישה המקובלת בנסיבות דומות (רע"פ 7658/18 זוהר נ' מדינת ישראל (1.11.2018)).

7. במקרה דנן, אני סבור כי העונש שנגזר על המבקש אינו חמור כלל ועיקר.

זאת, שכן חומרת ביצוע העבירות, המתגברת נוכח התכנון הדרוש לשם ביצוען וחלקו הרב של המבקש בהן, כמו גם הפגיעה הקשה בקניינם הפרטי של אחרים, מצדיקים ענישה מחמירה ומרתיעה.

8. כמו כן, חרף ניסיונותיו של המבקש לעטות על טענותיו כסות עקרונית, עיון בהן מעלה כי הן נטועות כל כולן בדל"ת אמותיו של נסיבותיו האישיות.

כפי שנקבע לא אחת, החלטת בית משפט הדין בערעור על גזר דין בעניין עריכת תסקיר משלים נתונה לשיקול דעתו (רע"פ 5331/18 ויזמן נ' מדינת ישראל (18.7.2018)). על כן, אין בטענות המבקש במקרה דנן כדי לעורר סוגיה עקרונית כלשהי המצדיקה רשות ערעור.

9. הבקשה נדחית אפוא.

ניתנה היום, ז' בחשון התשפ"א (25.10.2020).

שׁוֹפֵט